Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Κάθε ἀποτυχημένος φαρμακοποιὸς γίνεται γιατρός.
Ἰρλανδική.

Ὁ γιατρὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σᾶς σκοτώνει σήμερα γιὰ νὰ σᾶς προφυλάξῃ νὰ μὴν πεθάνετε αὔριο. Ἀγγλική.

Ὁ γιατρὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἰσάγει φάρμακα, τὰ ὁποῖα γνωρίζει πολὺ λίγο, μέσα σ' ἕνα σῶμα, τὸ ὁποῖο γνωρίζει ἀκόμα λιγώτερο. Βολταῖρος.

Πεθαίνω ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν γιατρῶν ποὺ μὲ περιποιήθηκαν.
Μέγας Ἀλέξανδρος

Ἕνα πλῆθος ἀπὸ γιατροὺς μὲ κατέστρεψε!
Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Ἀδριανὸς
(τὴν ὥρα ποὺ ψυχορραγοῦσε).

Τὸ παιδὶ τοῦ γιατροῦ δὲν πεθαίνει ποτὲ ἀπὸ ἀρρώστεια, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ φάρμακα. Ἀγγλική.

Καινούργιος γιατρός, καινούργιος νεκροθάφτης.
Γερμανική.

Ἕνας σοφὸς γιατρὸς δὲν παραμελεῖ ποτὲ μιὰ ἀδιαθεσία, ὁσοδήποτε ἀσήμαντη κι' ἂν εἶνε. Φιλλανδική.

Ἕνας καινούργιος γιατρὸς πρέπει νἄχῃ τρεῖς νεκροθάφτες στὴ διάθεσί του. Ρωσσική.

Μισὸς γιατρός, ὅταν βρίσκεται κοντά μας, εἶνε προτιμώτερος ἀπὸ ἕναν ὁλόκληρο γιατρὸ ποὺ βρίσκεται μακρυά μας.
Γερμανική.

Καλύτερα νὰ περιμένῃς τὸν μάγειρο παρὰ τὸν γιατρό. Γαλλική.

Μόνον οἱ πολυλογάδες γιατροὶ ἐξασκοῦν μ' ἐπιτυχία τὸ ἐπάγγελμά τους. Ἰταλική.

Ὁ τυχερὸς γιατρὸς εἶνε καλύτερος ἀπ' τὸν μορφωμένο συνάδελφό του. Ἀγγλική.

Ὁ γιατρὸς δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παρηγορεῖ τὴν ψυχή μας.
Πετρώνιος.

Ὁ γιατρὸς εἶνε ἄγγελος ὅταν τὸν χρησιμοποιοῦμε καὶ διάβολος ὅταν πρόκειται νὰ τὸν πληρώσουμε. Γερμανική.

Ἕνας σοφὸς γιατρὸς ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο στράτευμα γιὰ τὴν κοινὴ ἀσφάλεια. Πάπας Ἰννοκέντιος 3ος.

Ἕνας γιατρὸς ἀτζαμῆς δὲν εἶνε καλύτερος ἀπὸ ἕναν φονιᾶ. Κινέζική.

Ἕνας τίμιος γιατρὸς ἀφίνει ἥσυχον τὸν ἄρρωστό του ὅταν δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ κάνῃ τίποτε γιὰ τὴν ὑγεία του. Ὁλλανδική.

Ὅταν ἀρρωσταίνεις μὴ φωνάζεις τὸν γιατρό. Παῖρνε αἷμα, παῖρνε καθαρτικὸ κι' ἂν πεθάνεις ἄφησε νὰ σὲ θάψουν.
Ἱσπανική.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το χαρέμι τοῦ Χαμὶτ καὶ τὰ βάσανά του. Καταναγκαστικὴ φαρμακοποσία. Ὅπου τὰ σύρι στασιάζουν. Τί χωράει τὸ ἀνθρώπινο στομάχι. Κουτάλια, πηρούνια, μαχαίρια, γυαλιά, καρφιά!..... Ὁ Καροῦζο ἐγγαστρίμυθος. Ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο. Πῶς τὴν ἔπαθαν οἱ καλεσμένοι, κτλ.

Τὸ χαρέμι τοῦ περιφήμου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ἦταν, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Σουλτάνων, πολυμελές. Ἡ γυναῖκες ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα τους προνόμια, ὑφίσταντο καὶ μερικὲς ἀγγαρεῖες, ἀληθινὰ πρωτοφανεῖς καὶ ἀπίστευτες.

Ὁ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, χωρὶς νὰ εἶνε γαστρίμαργος, ἀγαποῦσε τὰ καρυκεύματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπασχε ἀπὸ στομαχικὲς ἐνοχλήσεις, οἱ θεράποντες ἰατροί του τὸν ἐσυμβούλευαν νὰ τροποποιήσῃ τὸ διαιτολόγιό του ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον, γιὰ νὰ μὴ καταστραφῇ ἡ ὑγεία του. Ὁ φιλόποπτος ὅμως Σουλτάνος, φοβήθηκε μήπως ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς διαίτης ἐνεῖχε προθέσεις δηλητηριάσεως καὶ ὑποχρέωσε τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του νὰ δοκιμάζουν αὐτὲς πρῶτες τὰ φαγητά του, πρὶν τ' ἀγγίξει ὁ ἴδιος.

Ἀλλά, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ Χαμὶτ εἶχε διατάξει ὅπως κάθε φάρμακο ποὺ τοῦ συνιστοῦσαν οἱ γιατροί του παρασκευάζεται σὲ πολλαπλὲς δόσεις, γιὰ νὰ τὸ δίνῃ προτήτερα στὶς γυναῖκες του καὶ νὰ βεβαιώνεται ὅτι δὲν εἶνε δηλητηριασμένο. Ἡ ἀβάσταχτη ὅμως αὐτὴ καὶ ἀηδὴς ἀγγαρεία ἐξωργίωσε τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ καὶ μιὰ νύχτα τῶσκασαν ὅλες μαζὺ ἀπὸ τὸ σαράϊ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ τρομερὸς Σουλτάνος δέχτηκε νὰ καταργήσῃ τὴν ἀναγκαστικὴ... φαρμακοποσία ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του, κι' ἔτσι τὰ ἐπίγεια αὐτὰ οὐρὶ ἐπανῆλθαν εἰς τὰ ἴδια.

* * *

Τελευταῖα παρουσιάστηκε σ' ἕναν ὀνομαστὸ Γάλλο καθηγητὴ ἕνας ἀσθενὴς καὶ τοῦ παραπονέθηκε ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ πόνους τοῦ στομάχου. Ὁ καθηγητὴς ἐξέτασε τὸν ἄρρωστο καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ τοῦ ἔκαμε ἐγχείρησι καὶ τοῦβγαλε ἀπ' τὸ στομάχι 8 κουτάλια τοῦ γλυκοῦ, 3 πηρούνια, 2 μαχαίρια σκουριασμένα, ἕνα κλειδί, ἕνα χτένι καὶ καμμιὰ δεκαριὰ καρφιά! Μετὰ τὴν ἐγχείρησι, ὁ ἀσθενὴς ἔγινε ἐντελῶς καλά. Ὅλα τ' ἀνωτέρω ἀντικείμενα, τὰ εἶχε καταπιεῖ, ὅπως εἶπε, κατὰ διαφόρους καιρούς, βάζοντας σχετικὰ στοιχήματα μὲ τοὺς φίλους του!...

Ἐπίσης παλαιότερα στὴ Βαλτιμόρη τῆς Ἀμερικῆς, ὁ καθηγητὴς Χαΐκστε ἔκαμε ἐγχείρησι σὲ κάποιον ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος ἐπαγγελλόταν τὸν... ἄνθρωπο—στρουθοκάμηλο καὶ κατάπινε χάριν τοῦ κοινοῦ διάφορα ἀντικείμενα, καὶ τοῦ ἔβγαλε ἀπ' τὸ στομάχι 150 καρφιὰ καὶ 208 μεταλλικὰ ἀντικείμενα καὶ γυαλιὰ βάρους 74 γραμμαρίων!...

* * *

Κάποτε ποὺ ὁ περίφημος Ἰταλὸς τενόρος Καροῦζο βρισκόταν στὴν Ἀμερική, ἀφοῦ τραγούδησε μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τραγούδια στὴν ἔπαυλι ὅπου ἦταν προσκαλεσμένος, παρεκλήθη ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους νὰ δώσῃ καὶ μερικὰ δείγματα τῆς ἐγγαστριμυθίας του.

Ὁ Καροῦζο ἀπομακρύνθηκε τότε ἀρκετὰ καὶ πῆγε καὶ κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο μὲ πυκνὸ φύλλωμα, ἕτοιμος νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του. Ὕψωσε λοιπὸν τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἄνω καὶ φώναξε, χωρὶς νὰ βλέπῃ φυσικὰ κανέναν πάνω στὸ δέντρο.

— Ἔ, τί κάνεις ἐσὺ αὐτοῦ ψηλά;

Ἔμεινε ὅμως κατάπληκτος, ὅταν, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ περιμένῃ, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος μὲ ἀλλαγμένη τὴ φωνὴ στὴν ἐρώτησί του, ἄκουσε ἀπ' τὸ δέντρο μιὰ παιδικὴ ψιλὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

— Δὲν κάνω τίποτε κακό, κύριε. Ἀνέβηκα ἐδῶ μονάχα γιὰ νὰ σᾶς ἀκούσω.

— Καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια, μικρό μου; ρώτησε ὁ Καροῦζο, ὁ ὁποῖος διέκρινε τώρα σκαρφαλωμένο στὸ δέντρο ἕνα παιδάκι.

— Ὁ δεύτερος γκρούμ, ποὺ εἶνε ξάδερφός μου, κύριε, εἶπε τὸ παιδὶ τρομαγμένο.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ προσκαλεσμένοι χαμογελοῦσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ὕφος εἰδημόνων, βέβαιοι ὅτι δὲν εἶχαν ὑπερβάλει τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐγγαστριμύθου ἀοιδοῦ.

— Καλά. Δὲν πειράζει. Δὲν ἔκανες δὰ καὶ κανένα ἔγκλημα, ἐξακολούθησε ὁ Καροῦζο, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν πραγματικὸ — καὶ ὄχι ὑποθετικό, ὅπως πίστευαν οἱ ἄλλοι — μικρό. Πρόσεχε ὅμως νὰ μὴν πέσῃς καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ σὲ δῇ κανένας.

— Πολὺ καλά, κύριε, ἀπάντησε ὁ μικρὸς μὲ τὴν ὀξεῖα του φωνή.

Ὅταν κατόπιν ὁ Καροῦζο γύρισε κοντὰ στὸν κύκλο τῶν προσκαλεσμένων τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς ἐπαύλεως, ὅλοι ἔσπευσαν νὰ τὸν βεβαιώσουν ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαν ἀκούσει τέτοια ἐπιτυχημένη ἀπομίμησι φωνῆς ἀπὸ στόμα ἐγγαστριμύθου!...

καὶ βρῆκαν μάτσο τουμπεκί, πέντ'-ἕξη-ὀχτὼ λουλάδες,
πενηνταδυὸ διμούτσουνες, καὶ δεκαοχτὼ μαρκούτσια·
βρῆκαν καὶ ντερβισόπαιδα φουμάραν ἀργελέδες·
τὸ Μήτσουλα, τὸ Στριμινέα, τὸ Γιάννη τὸν Τσαρμπάρα,
τὸ Γκελεμέ, τὸ Μεντρεσέ, κι' ἄλλους ἑφτὰ νομάτοι·
ἤντουστε κ' ἕξη βλάμηδες, καὶ παῖζανέ μπαρμπούτι.
Βρῆκαν τὸ Μίκια τὸ Ντουρντῆ, τὸν Κλῆ τὸν Νταλαβέρη,
τὸ Βιέκα τὸ μανιαρτζῆ, τὸ Θιᾶ τὸν 'Αλεκάκια,
τὸ Μπάμπουρα, τὸ Μπούρμπουλα, καὶ τὸ Μπαλῆ τὸ Μῆτσο·
βρήκανε καὶ τὸ ντερτιλῆ τὸ Ντάνα, τὸ θερίο,
ποῦκανε πέντε στὴν Παλιά, καὶ τρεῖς στὸ Παλαμήδι,
κι' ὄντας μιλάει τσακίζεται, καὶ λέει «ἴφ, τ' ἀδρεφάκι!...»
βρῆκαν καὶ τὸ καλόπαιδο, τὸ Γιαγλαντῆ τὸ Μάνθο,
μαστουρωμένονε, νὰν τοὺς βαράει μπαγλαμαδάκι...
Μὲ ζούλα μᾶς τὴ φέρανε, μιὰ Κυριακή, μιὰ μέρα:
σουρτά, κλεφτά, μὲ μπαμπεσά, μᾶς πέσαν ἀπὸ πλάϊ,
τσιμπῆσαν πρῶτα τὸ Μπαλῆν, ὁποὺ φυλοῦσε τσίλιες,
καὶ μπῆκαν στὸ τσαρδάκι μας, καὶ μᾶς τὰ κάναν λίμπα!
πήρανε μάτσο τουμπεκί, πέντ' ἕξη-ὀχτὼ λουλάδες,
πενηνταδυὸ διμούτσουνες, καὶ δεκαοχτὼ μαρκούτσια·
πῆραν καὶ τοὺς ντερβίσηδες, καὶ στὸ πλεχτὸ τοὺς πᾶνε·
πῆραν τὸ Μίκια τὸ Ντουρντῆ, τὸν Κλῆ τὸν Νταλαβέρη,
τὸ Μπάμπουρα, τὸ Μπούρμπουλα, καὶ τὸ Μπαλῆ τὸ Μῆτσο·
πήρανε καὶ τὸ ντερτιλῆ τὸ Ντάνα, τὸ θερίο,
ποῦκανε πέντε στὴν Παλιά, καὶ τρεῖς στὸ Παλαμήδι,
κι' ὄντας μιλάει τσακίζεται, καὶ λέει «ἴφ, τ' ἀδρεφάκι!...»
Πῆραν καὶ τὸ Σκουντῆ τὸ Διᾶ μὲ τὰ σμιχτὰ τὰ φρύδια...
Κι' ὁ Διάκος ἀναστέναζε, κι' ὁ Διάκος βλαστημοῦσε.
— Διάκο μ' τί ἔχεις καὶ θλίβεσαι, τ' ἔχεις κι' ἀναστενάζεις;
— Δὲ σκάζω κι' ἂν μὲ πιάσανε, καὶ στὸ πλεχτὸ μὲ πᾶνε,
μόνο ποὺ μὲ τσιμπήσανε — κι' ἀκόμα εἶμαι χαρ-
(μάνι...

....

Κ' ἡ ζωὴ κυλοῦσε καθὼς πάντα, μεγάλη, φοβερὴ καὶ φλογερή...

ΤΕΛΟΣ
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ